

ΕΪΤΖΕΪ ΦΙΝ

Ένα καθηλωτικό θρίλερ που θα σας κάνει να αμφιβάλλετε και να μαντεύετε μέχρι την τελευταία πρόταση.
THE WASHINGTON POST

η γυναίκα στο παράθυρο

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 38 ΧΩΡΕΣ | NEW YORK TIMES BESTSELLER

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE WOMAN IN THE WINDOW

Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η γυναίκα στο παράθυρο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: A. J. Finn

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© A. J. Finn, Inc., 2018

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2372-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2373-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοαντύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΪ ΤΖΕΪ ΦΙΝ

η
γυναίκα
στο
παράθυρο

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Για τον Τζορτζ

Νιώθω ότι κάπου μέσα σου
υπάρχει κάτι που δεν το γνωρίζει κανείς.

Η σκιά της αμφιβολίας (1943)

ΚΥΡΙΑΚΗ

24 Οκτωβρίου

Ο άντρας της κοντεύει να επιστρέψει. Θα την πιάσει αυτή τη φορά.

Δεν υπάρχει ούτε μία κουρτίνα, ούτε ένα στόρι στον αριθμό 212 – στο σπίτι, βαμμένο στο κόκκινο της σκουριάς, που κάποτε, μέχρι πρόσφατα, φιλοξενούσε τους νιόπαντρους Μοτ, ώσπου χώρισαν. Ποτέ δε γνώρισα τους Μοτ αλλά πού και πού τους τσεκάρω στο διαδίκτυο: το προφίλ του στο LinkedIn, τη σελίδα της στο Facebook. Η λίστα γάμου τους στο Macy's εξακολουθεί να υπάρχει. Ακόμα θα μπορούσα να τους πάρω δώρο μαχαίροπίρουνα.

Όπως έλεγα: ούτε μία κουρτίνα. Έτσι, το κοκκινωπό χοντροκομμένο σπίτι στον αριθμό 212 κοιτάζει ανέκφραστο τον δρόμο, κι εγώ κοιτάζω εκείνο, και βλέπω την κυρία της έπαυλης να οδηγεί τον εργολάβο στον ξενώνα. Μα τι συμβαίνει με αυτό το σπίτι; Είναι εκεί που πηγαίνει η αγάπη να πεθάνει.

Είναι υπέροχη, μια φυσική κοκκινομάλλα με σμαραγδένια πράσινα μάτια και μια θάλασσα μικροσκοπικές φακίδες σε όλη την πλάτη. Πολύ πιο όμορφη από τον άντρα της, τον δόκτορα Τζον Μίλερ, ψυχοθεραπευτή –ναι, είναι σύμβουλος γάμου– και έναν από τους 436.000 Τζον Μίλερ που υπάρχουν στο διαδίκτυο. Αυτός ο συγκεκριμένος εργάζεται κοντά στο Γκράμερσι Παρκ και δε δέχεται να πληρωθεί από ασφαλιστική. Σύμφωνα με το συμβόλαιο αγοράς, πλήρωσε 3,6 εκατομμύρια δολάρια γι' αυτό το σπίτι. Μάλλον πηγαίνουν καλά οι δουλειές.

Για τη σύζυγο δε γνωρίζω και πολλά. Προφανώς, δεν ασχολείται και πολύ με το σπίτι. Οι Μίλερ μετακόμισαν πριν από οκτώ εβδομάδες, ωστόσο τα παράθυρα είναι ακόμα γυμνά, *τι ντροπή*. Κάνει γιόγκα τρεις φορές την εβδομάδα, κατεβαίνοντας τα σκαλιά με το στρωματάκι της τυλιγμένο σε ρολό κάτω από τη μασχάλη και φορώντας τη φόρμα της. Και σίγουρα είναι κάπου εθελόντρια – φεύγει από το σπίτι λίγο μετά τις έντεκα Δευτέρες και Παρασκευές, περίπου την ώρα που ξυπνάω εγώ, και επιστρέφει γύρω στις πέντε με πεντέμισι, ακριβώς την ώρα που αράζω για τη βραδινή μου ταινία. (Η αποψινή μου επιλογή: *Ο άνθρωπος που ήξερε πολλά*, για εκατομμυριοστή φορά. Εγώ είμαι η γυναίκα που είδε πολλά.)

Έχω παρατηρήσει πως της αρέσει να πίνει ένα ποτό το απόγευμα, όπως εγώ. Της αρέσει άραγε να πίνει και το πρωί; Όπως εγώ;

Όμως η ηλικία της παραμένει μυστήριο, αν και είναι σίγουρα μικρότερη από τον δόκτορα Μίλερ, και μικρότερη από μένα – και πιο ευκίνητη επίσης – το όνομά της μπορώ μόνο να το μαντέψω. Τη φαντάζομαι ως Ρίτα, γιατί μοιάζει με τη Χέιγουορθ στην *Τζιλντα*. «Ποσώς με ενδιαφέρει» – λατρεύω αυτή την ατάκα.

Εμένα, πάλι, με ενδιαφέρει πολύ. Όχι το σώμα της – η απαλή ανοιχτόχρωμη ραχοκοκαλιά της, οι ωμοπλάτες της που μοιάζουν με φτερά αγγέλου, το γαλάζιο της σουτιέν που αγκαλιάζει τα στήθη της: όποτε ξεπροβάλλουν μπροστά στον φακό μου, αποστρέφω το βλέμμα –, μα η ζωή που κάνει. Οι ζωές. Δύο περισσότερες από τη δική μου.

Ο άντρας της έστριψε από τη γωνία μόλις πριν από λίγο, λίγο μετά τις δώδεκα, όχι πολλή ώρα αφότου η γυναίκα του έκλεισε την πόρτα, βάζοντας μέσα τον εργολάβο. Πρόκειται για κάτι ασυνήθιστο: Τις Κυριακές, ο δόκτωρ Μίλερ επιστρέφει σπίτι στις τρεις και τέταρτο, ούτε λεπτό νωρίτερα.

Κι ωστόσο τώρα ο καλός γιατρός βαδίζει στο πεζοδρόμιο, ελαφρώς λαχανιασμένος, κρατώντας τον χαρτοφύλακά του στο

χέρι όπου αστράφτει η βέρα του. Κάνω ζουμ στα πόδια του: μπορντό μοκασίνα, καλογουλισμένα, αιχμαλωτίζουν το φθινοπωρινό φως που αντανακλάται σε κάθε του βήμα.

Σηκώνω τη φωτογραφική στο κεφάλι του. Από τη Nikon D5500 δεν ξεφεύγουν πολλά, ειδικά με τον φακό Orteka: ανακατεμένα γκριζα μαλλιά, γυαλιά λεπτά και φθηνά, αξυρισιά στα ελαφρώς βαθουλωμένα μάγουλά του. Φροντίζει περισσότερο τα παπούτσια του παρά το πρόσωπό του.

Πίσω στον αριθμό 212, όπου η Ρίτα και ο εργολάβος γδύνονται βιαστικά. Θα μπορούσα να καλέσω τις πληροφορίες καταλόγου, να τηλεφωνήσω στο σπίτι, να την προειδοποιήσω. Δε θα το κάνω. Η παρακολούθηση είναι σαν να φωτογραφίζεις τη φύση: Δεν επεμβαίνεις σε όσα συμβαίνουν στη φύση.

Ο δόκτωρ Μίλερ απέχει ίσως μόλις μισό λεπτό από την μπροστινή είσοδο. Το στόμα της γυναίκας του είναι κολλημένο στον λαιμό του εργολάβου. Πάει και η μπλούζα.

Τέσσερα ακόμα βήματα. Πέντε, έξι, επτά. Είκοσι δευτερόλεπτα τώρα, το πολύ.

Του τραβά τη γραβάτα με τα δόντια της, του χαμογελά. Τα χέρια της ξεκουμπώνουν το πουκάμισό του. Εκείνος της δαγκώνει το αυτί.

Ο άντρας της περνά πάνω από μια σπασμένη πλάκα στο πεζοδρόμιο. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Σχεδόν ακούω τη γραβάτα να γλιστρά από το κολάρο του. Εκείνη την τινάζει στον αέρα σαν μαστίγιο.

Δέκα δευτερόλεπτα. Εστιάζω ξανά, το ρύγχος της κάμερας στην κυριολεξία συσπάται. Αυτός βάζει το χέρι του στην τσέπη του και βγάζει τα κλειδιά. Επτά δευτερόλεπτα.

Εκείνη λύνει την αλογοουρά της, τα μαλλιά της χύνονται στους ώμους της.

Τρία δευτερόλεπτα. Αυτός ανεβαίνει τα σκαλιά.

Εκείνη τυλίγει τα χέρια της γύρω από τη μέση του και τον φιλά με πάθος.

Αυτός βάζει το κλειδί στην κλειδαριά. Το γυρίζει.
Κάνω ζουμ στο πρόσωπό της, γουρλώνει τα μάτια. Άκουσε.
Τραβώ μια φωτογραφία.

Και τότε ανοίγει ο χαρτοφύλακάς του.

Μια στοίβα χαρτιά ξεχύνεται από μέσα, σκορπούν στον αέρα. Φέρνω ξανά τη φωτογραφική στον δόκτορα Μίλερ, στο «Γαμάτο» που σχηματίζουν τα χείλη του. Αφήνει τον χαρτοφύλακα στο πλατύσκαλο, πατά μερικά χαρτιά με τα γυαλιστερά παπούτσια του, μαζεύει άλλα με τα χέρια του. Ένα έχει σκαλώσει στα κλαδιά ενός δέντρου. Δεν το παρατηρεί.

Η Ρίτα, πάλι, φορά γρήγορα την μπλούζα της, πιάνει τα μαλλιά της. Βγαίνει βιαστικά από το δωμάτιο. Ο εργολάβος, εγκλωβισμένος, πηδά από το κρεβάτι, αρπάζει τη γραβάτα του και τη χώνει στην τσέπη του.

Αφήνω την ανάσα μου, που τόση ώρα την κρατούσα χωρίς να το καταλάβω.

Η μπροστινή πόρτα ανοίγει: η Ρίτα κατεβαίνει γρήγορα τα σκαλιά, φωνάζοντας στον άντρα της. Εκείνος γυρίζει: φαντάζομαι, χαμογελά – δεν μπορώ να δω. Εκείνη σκύβει, μαζεύει μερικά χαρτιά από το πεζοδρόμιο.

Ο εργολάβος εμφανίζεται στην πόρτα, με το ένα χέρι χωμένο στην τσέπη και το άλλο να χαιρετά τον δόκτορα Μίλερ. Εκείνος ανταποδίδει τον χαιρετισμό. Ανεβαίνει στο πλατύσκαλο, παίρνει τον χαρτοφύλακά του και οι δύο άντρες κάνουν χειραψία. Μπαίνουν μέσα, με τη Ρίτα να τους ακολουθεί.

Τι να γίνει. Ίσως την επόμενη φορά.

ΔΕΥΤΕΡΑ
25 Οκτωβρίου

Το αυτοκίνητο πέρασε πριν από λίγο, αργό και βλοσυρό σαν νεκροφόρα, με τα πίσω φώτα του να λάμπουν στο σκοτάδι. «Καινούργιοι γείτονες», λέω στην κόρη μου.

«Σε ποιο σπίτι;»

«Στην άλλη πλευρά του πάρκου. Στο 207». Τώρα έχουν βγει, αγνοί σαν φαντάσματα στο σούρουπο, ξεφορτώνουν κούτες από το πορτμπαγκάζ.

Τρώει ρουφηχτά.

«Τι τρως;» ρωτάω. Είναι κινέζικη βραδιά, φυσικά. Τρώει λο μείν.

«Λο μείν».

«Όχι όσο μιλάς στη μανούλα».

Ρουφάει ξανά, μασουλάει. «Μα-μάαα». Σε αυτό διαφωνούμε. Έχει υποβιβάσει το μανούλα, παρά τη θέλησή μου, σε κάτι ανούσιο. «Μη δίνεις σημασία», συμβουλεύει ο Εντ – όμως εκείνος είναι ακόμα ο μπαμπάκας.

«Πρέπει να πας να χαιρετήσεις», λέει η Ολίβια.

«Θα το ήθελα, γλυκιά μου». Ανεβαίνω στον δεύτερο όροφο, όπου έχω καλύτερη θέα. «Ω. Υπάρχουν παντού κολοκύθες. Όλοι οι γείτονες έχουν από μία. Οι Γκρέι έχουν τέσσερις». Έφασα στο πλατύσκαλο, με το ποτήρι στο χέρι, το κρασί στα χείλη μου. «Μακάρι να μπορούσα να διαλέξω μια κολοκύθα για σένα. Πες στον μπαμπάκα να σου φέρει μία». Πίνω μια μικρή γουλιά, καταπίνω. «Πες του να σου πάρει δύο, μία για σένα και μία για μένα».

«Εντάξει».

Ρίχνω μια ματιά στο είδωλό μου στον σκοτεινό καθρέφτη του WC. «Είσαι χαρούμενη, γλυκιά μου;»

«Ναι».

«Δε νιώθεις μοναξιά;» Ποτέ δεν είχε πραγματικές φίλες στη Νέα Υόρκη. Ήταν πολύ ντροπαλή, πολύ μικρή.

«Μπα».

Κοιτάζω το σκοτάδι στο τέρμα της σκάλας, το μισοσκοτάδο από πάνω. Στη διάρκεια της μέρας το φως του ήλιου μπαίνει από τον φεγγίτη στην οροφή. Τη νύχτα μοιάζει με άγρυπνο μάτι που κοιτάζει την άβυσσο της σκάλας. «Σου λείπει ο Παντς;»

«Μπα». Ούτε με τον γάτο τα πήγαινε καλά. Ένα πρωί Χριστουγέννων τη γρατζούνισε, έχωσε τα νύχια του στον καρπό της· δύο μακριές γρατζουνιές σαν τριλίτσα, γεμάτες αίμα, που έκαναν τον Εντ να θέλει να πετάξει το γατί από το παράθυρο. Τον ψάχνω τώρα, τον βλέπω στον καναπέ της βιβλιοθήκης, να με κοιτάζει.

«Άσε με να μιλήσω στον μπαμπάκα, γλυκιά μου». Ανεβαίνω το επόμενο σκαλί, το χαλί τραχύ κάτω από τα πέλματά μου. Ρατάν. Μα τι σκεφτόμασταν; Λεκιάζει τόσο εύκολα.

«Γεια σου, τεμπελίτσα», με χαιρετά. «Καινούργιοι γείτονες;»

«Ναι».

«Δεν ήρθαν μόλις κι άλλοι καινούργιοι γείτονες;»

«Αυτό ήταν πριν από δύο μήνες. Στο 212. Οι Μίλερ». Γυρνώ, κατεβαίνω τη σκάλα.

«Πού είναι αυτοί οι άλλοι;»

«Στο 207. Στην άλλη πλευρά του πάρκου».

«Αλλάζει η γειτονιά».

Φτάνω στο πλατύσκαλο και κάνω τον γύρο. «Δεν έφεραν και πολλά μαζί τους. Ένα αυτοκίνητο μόνο».

«Μάλλον οι μεταφορείς θα έρθουν αργότερα».

«Μάλλον».

Σιωπή. Πίνω. Τώρα είμαι πάλι στο σαλόνι, κοντά στη φωτιά, οι σκιές χορεύουν στις γωνίες. «Άκου...» αρχίζει ο Εντ.

«Έχουν έναν γιο».

«Τι;»

«Υπάρχει γιος», λέω ξανά, πιέζοντας το μέτωπό μου πάνω στο κρύο τζάμι του παραθύρου. Σε αυτή την περιοχή του Χάρλεμ δεν έχουν ξεφυτρώσει ακόμα λάμπες νατρίου, οπότε ο δρόμος φωτίζεται μόνο από τη λεπτή φέτα του φεγγαριού, ωστόσο διακρίνω τις σιλουέτες τους: ένας άντρας, μια γυναίκα κι ένα ψηλό αγόρι που κουβαλούν κούτες στην μπροστινή πόρτα. «Ένας έφηβο», προσθέτω.

«Ήρεμα με τον μικρό».

Πριν προλάβω να συγκρατηθώ: «Εύχομαι να ήσουν εδώ».

Ξαφνιάζομαι. Το ίδιο και ο Εντ, απ' ό,τι κατάλαβα. Ακολουθεί παύση.

Ύστερα: «Χρειάζεσαι περισσότερο χρόνο», λέει.

Μένω σιωπηλή.

«Οι γιατροί λένε ότι η υπερβολική επαφή δεν κάνει καλό».

«Εγώ είμαι η γιατρός που το είπε αυτό».

«Είσαι μία από αυτούς».

Ένας κρότος πίσω μου – μια σπίθα στο τζάκι. Οι φλόγες καταλαγιάζουν, τσιτσιρίζουν στη σχάρα.

«Γιατί δεν προσκαλείς σπίτι αυτούς τους καινούργιους;» ρωτάει.

Στραγγίζω το ποτήρι μου. «Νομίζω, αρκετά γι' απόψε».

«Άννα».

«Εντ».

Σχεδόν τον ακούω να αναπνέει. «Λυπάμαι που δεν είμαστε μαζί σου εκεί».

Σχεδόν ακούω την καρδιά μου. «Κι εγώ λυπάμαι».

Ο Παντς με ακολούθησε κάτω. Τον παίρνω αγκαλιά και πάω στην κουζίνα. Αφήνω το τηλέφωνο στον πάγκο. Άλλο ένα ποτηράκι πριν από τον ύπνο.

Πιάνω το μπουκάλι από τον λαιμό, γυρνά προς το παράθυρο, προς τα τρία φαντάσματα που στοιχειώνουν το πεζοδρόμιο, και το σηκώνω για μια πρόποση.

ΤΡΙΤΗ

26 Οκτωβρίου

Τέτοια εποχή πέρυσι, είχαμε κανονίσει να πουλήσουμε το σπίτι, είχαμε κλείσει και μεσίτη. Η Ολίβια θα πήγαινε σε σχολείο στο κέντρο τον επόμενο Σεπτέμβρη και ο Εντ είχε βρει ένα σπίτι στο Λένοξ Χιλ που ήθελε ανακαινίση. «Θα έχει πλάκα», υποσχέθηκε. «Θα εγκαταστήσω και μπιντέ, αποκλειστικά για σένα». Του έδωσα μια στον ώμο.

«Τι είναι ο μπιντές;» ρώτησε η Ολίβια.

Όμως μετά ο Εντ έφυγε, κι εκείνη πήγε μαζί του. Έτσι, η καρδιά μου έγινε ξανά χίλια κομμάτια όταν, χθες βράδυ, θυμήθηκα τα πρώτα λόγια της αγγελίας μας: **ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΓΑΠΗ, ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΣΤΟ ΧΑΡΛΕΜ! ΥΠΕΡΟΧΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΣΠΙΤΙ!** Το ιστορική και το αριστούργημα συζητιέται, σκέφτομαι. Το *Χάρλεμ* σίγουρο, το ίδιο και το *δέκατος ένατος αιώνας* (1884). *Ανακαινισμένη με αγάπη*, μπορώ να το βεβαιώσω, και με άριστα υλικά επίσης. *Υπέροχο οικογενειακό σπίτι*, αλήθεια.

Το σπίτι και οι λεπτομέρειες:

Υπόγειο: Ή αυτοτελές διαμέρισμα, σύμφωνα με τον μεσίτη μας. Ημιυπόγειο, ενιαίο, με δική του πόρτα· κουζίνα, μπάνιο, κρεβατοκάμαρα, μικρό γραφείο. Ο χώρος εργασίας του Εντ επί οκτώ χρόνια – γέμιζε το τραπέζι με σχέδια, κολλούσε αναφορές εργολάβων στους τοίχους. Προς το παρόν μισθωμένο.

Κήπος: υπερυψωμένη βεράντα στην ουσία, με πρόσβαση από τον πρώτο όροφο. Πλακάκια από ασβεστόλιθο· δύο αχρησιμο-

ποιήτες καρτέκλες σε σιλ Αντιρόντακ· μια νεαρή φλαμουριά σκυφτή στην απέναντι γωνία, ψηλή και άχαρη και μοναχική, σαν μονόχοντη έφηβη. Πολλές φορές μού έρχεται να την αγκαλιάσω.

Πρώτος όροφος: Ισόγειο, αν είστε Βρετανοί, ή premier étage αν είστε Γάλλοι. (Εγώ δεν είμαι τίποτα από τα δύο, αλλά έζησα ένα διάστημα στην Οξφόρδη για την ειδικότητά μου –σε μια μεζονέτα, εδώ που τα λέμε– και τον περασμένο Ιούλιο άρχισα να μαθαίνω français από το διαδίκτυο.) Κουζίνα – ενιαία και «κομψή» (λόγια του μεσίτη πάλι), με πίσω πόρτα που βγάζει στον κήπο και πλαϊνή πόρτα προς το πάρκο. Δάπεδο από λευκή σημύδα, τώρα με μερικούς λεκέδες από μερλό. Στο χολ ένα WC – το κόκκινο δωμάτιο, το αποκαλώ. «Κόκκινο της Ντομάτας», σύμφωνα με τον κατάλογο της Benjamin Moore. Σαλόني εξοπλισμένο με καναπέ και τραπεζάκι και ντυμένο με περσικό χαλί, ακόμα πολύ αφράτο.

Δεύτερος όροφος: Η βιβλιοθήκη –του Εντ· ράφια γεμάτα, ραγισμένες ράχες και σκονισμένα προστατευτικά εξώφυλλα, όλα στριμωγμένα σαν σαρδέλες– και το γραφείο – το δικό μου· λιτό, ευάερο, ένα Mac πάνω σε ένα τραπέζι IKEA, η διαδικτυακή σκακιέρα μου. Δεύτερο WC, με ένα γαλάζιο χρώμα με το όνομα «Παραδεισένια Έκσταση», που παραείναι φιλόδοξο για τουαλέτα. Και μια βαθιά ντουλάπα-αποθήκη που μια μέρα ίσως μετατρέψω σε σκοτεινό δωμάτιο, αν ποτέ επανέλθω από την ψηφιακή φωτογραφία στο φιλμ. Νομίζω πως χάνω το ενδιαφέρον μου.

Τρίτος όροφος: Το μεγάλο υπνοδωμάτιο με το μπάνιο του. Έχω περάσει πολύ χρόνο φέτος στο κρεβάτι. Έχει ένα από αυτά τα διπλά στρώματα που μπορεί ο καθένας να ρυθμίσει την πλευρά του. Ο Εντ έχει ρυθμίσει τη δική του πλευρά ώστε να είναι μαλακό σαν πούπουλο. Η δική μου πλευρά είναι πιο σκληρή. «Κοιμάσαι πάνω σε τσιμέντο», είπε κάποτε, χτυπώντας τα δάχτυλά του πάνω στο σεντόνι.

«Εσύ κοιμάσαι σε σύννεφο», του είπα. Και ύστερα με φίλησε, παρατεταμένα και αργά.

Αφότου έφυγαν, στη διάρκεια εκείνων των μαύρων, κενών μηνών, τότε που μετά βίας σηκωνόμουν από το κρεβάτι, κυλούσα αργά, σαν στριφογυριστό κύμα από τη μία άκρη στην άλλη, τυλίγοντας και ξετυλίγοντας τα σκεπάσματα γύρω μου.

Επίσης ο ξενώνας με το μπάνιο του.

Τέταρτος όροφος: Κάποτε οι χώροι του υπηρετικού προσωπικού, τώρα το δωμάτιο της Ολίβια κι ένα επιπλέον. Κάποιες νύχτες στοιχειώνω το δωμάτιό της σαν φάντασμα. Κάποιες μέρες στέκομαι στην πόρτα και παρακολουθώ τους κόκκους σκόνης που χορεύουν αργά στο φως του ήλιου. Κάποιες εβδομάδες δεν πηγαίνω καθόλου στον τέταρτο όροφο, και αρχίζει να λιώνει στη μνήμη μου, όπως η αίσθηση της βροχής στο δέρμα μου.

Τέλος πάντων. Θα τους μιλήσω πάλι αύριο. Στο μεταξύ, ούτε ίχνος των καινούργιων στην άλλη πλευρά του πάρκου.

ΤΕΤΑΡΤΗ

27 Οκτωβρίου

Ενας ψηλόλιγνος έφηβος βγαίνει φουριόζος από τον αριθμό 207, σαν άλογο κούρσας όταν ανοίγει η καγκελόπορτα, και κατηφορίζει τον δρόμο περνώντας μπροστά από τα παράθυρά μου. Δεν τον βλέπω πολύ καλά – έχω ξυπνήσει νωρίς, μετά από ξενύχτι με το *Αμαρτωλοί και δολοφόνοι*, και προσπαθώ να αποφασίσω αν θα ήταν σοφό να πιω λίγο μερλό· όμως προλαβαίνω να δω ένα ξανθό κεφάλι κι ένα σακίδιο κρεμασμένο στον έναν ώμο. Ύστερα εξαφανίζεται.

Βάζω ένα ποτήρι, πηγαίνω πάνω και κάθομαι στο γραφείο μου. Παίρνω τη Nikon μου.

Στην κουζίνα του 207 βλέπω τον πατέρα, μεγαλόσωμο και φαρδύ, να τον φωτίζει η τηλεόραση. Φέρνω τη φωτογραφική στο μάτι μου και κάνω ζουμ: ενημερωτική εκπομπή. Να κατέβω να ανοίξω τη δική μου τηλεόραση, μουρμουρίζω, να βλέπω παρέα με τον γείτονα. Ή μπορώ να την παρακολουθήσω εδώ, στη δική του τηλεόραση, μέσα από τον φακό.

Αποφασίζω να κάνω αυτό.

Έχω καιρό να δω την πρόσοψη, αλλά το Google παρέχει άποψη του δρόμου: λευκή πέτρα, νεοκλασικό σιλ και στην κορυφή περίφρακτη βεράντα. Από εδώ, φυσικά, μπορώ να βλέπω μόνο την πλαϊνή πλευρά του σπιτιού· μέσα από τα ανατολικά του παράθυρα, έχω καθαρή θέα της κουζίνας, του σαλονιού στον δεύτερο όροφο και μιας κρεβατοκάμαρας από πάνω.

Χθες έφτασε μια ορδή μεταφορέων, που κουβαλούσαν καναπέδες και τηλεοράσεις και μια παμπάλαια ντουλάπα. Ο σύζυγος έδινε οδηγίες. Τη σύζυγο έχω να τη δω από τη βραδιά της μετακόμισης. Αναρωτιέμαι πώς να είναι.

Είμαι έτοιμη να κερδίσω τον Rook&Roll αυτό το απόγευμα όταν ακούω το κουδούνι. Τρέχω κάτω, πατάω το κουμπί, ξεκλειδώνω την πόρτα του χολ και βλέπω μπροστά μου τον νοικάρη μου, όπως λένε, επιμελώς ατημέλητο. Είναι όμορφος, με έντονο σαγόκι και μάτια που μαγνητίζουν, σκούρα και βαθιά. Ο Γκρέγκορι Πεκ μετά από ξενύχτι. (Δεν είμαι η μόνη που έχει αυτή τη γνώμη. Ο Ντέιβιντ διασκεδάζει τις περιστασιακές φίλες του, έχω παρατηρήσει. Ή μάλλον έχω ακούσει.)

«Θα πάω στο Μπρούκλιν απόψε», ανακοινώνει.

Περνώ το χέρι μέσα από τα μαλλιά μου. «Εντάξει».

«Θες να φροντίσω τίποτα πριν φύγω;» Ακούγεται σαν πρόταση, σαν ατάκα από φιλμ νουάρ. *Απλώς ενώνεις τα χείλη και φυσάς.*

«Ευχαριστώ. Όλα καλά».

Κοιτάζει πίσω μου στενεύοντας τα μάτια. «Μήπως χρειάζεται αλλαγή καμιά λάμπα; Είναι σκοτεινά εδώ μέσα».

«Μου αρέσει να είναι σκοτεινά», λέω. *Το ίδιο και οι άντρες μου, θέλω να προσθέσω. Μήπως αυτό είναι το αστείο από το Μια απίθανη... απίθανη πτήση!;* «Να...» Διασκεδάσεις; Περάσεις καλά; Κάνεις καλό σεξ; «...περάσεις όμορφα».

Γυρνά να φύγει.

«Ξέρεις ότι μπορείς να περνάς από την πόρτα του υπογείου», του λέω με παιχνιδιάρικη διάθεση. «Πιθανότατα θα είμαι σπίτι». Ελπίζω να χαμογελάσει. Είναι εδώ δύο μήνες και δεν τον έχω δει να χαμογελά ούτε μία φορά.

Κουνά το κεφάλι. Φεύγει.

Κλείνω την πόρτα.

Κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Οι ρυτίδες μοιάζουν

με ακτίνες γύρω από τα μάτια μου. Σκούρα μαλλιά με αραιές γκριζες τούφες, μέχρι τους ώμους· ελαφρώς αξυριστές μασχάλες. Χαλαρή κοιλιά. Κυτταρίτιδα στους μηρούς. Δέρμα ωχρό, με φλέβες που ρέουν βιολετιές στα χέρια και στα πόδια μου.

Κυτταρίτιδα, χαλάρωση, αξυρισιά, ρυτίδες: Χρειάζομαι δουλειά. Κάποτε ήμουν όμορφη, σύμφωνα με κάποιους, σύμφωνα με τον Εντ. «Σε έβλεπα σαν το κορίτσι της διπλανής πόρτας», είχε θλιμμένα, προς το τέλος.

Κοιτάζω τα δάχτυλα των ποδιών μου πάνω στα πλακάκια –μακριά και λεπτά–, ένα –ή δέκα– από τα καλύτερα χαρακτηριστικά μου, αλλά λίγο απεριποίητα τώρα. Ψαχουλεύω στο ντουλάπι με τα φάρμακα, μπουκαλάκια με χάπια το ένα πάνω στο άλλο σαν τοτέμ, και βρίσκω έναν νυχοκόπτη. Επιτέλους, ένα πρόβλημα που μπορώ να διορθώσω.

Δεν είναι παράνοια αν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ συμβαίνει...

Η Άννα Φοξ ζει μόνη, κλεισμένη στο σπίτι της στη Νέα Υόρκη, του οποίου το κατώφλι αδυνατεί να διαβεί. Περνά τις μέρες της με τις αναμνήσεις παλιών ευτυχημένων στιγμών, πίνοντας κρασί, βλέποντας παλιές ταινίες και... κατασκοπεύοντας τους γείτονές της.

Μια μέρα μετακομίζει στο απέναντι σπίτι η οικογένεια Ράσελ – ο πατέρας, η μητέρα και ο έφηβος γιος τους. Η τέλεια οικογένεια. Αλλά, όταν η Άννα, παρακολουθώντας από το παράθυρό της, βλέπει κάτι που δεν έπρεπε να δει, ο κόσμος της αρχίζει να καταρρέει και τα τρομερά μυστικά του να αποκαλύπτονται.

Τι συμβαίνει στην πραγματικότητα; Τι κινείται στη σφαίρα της φαντασίας; Ποιος διατρέχει κίνδυνο και ποιος έχει τον έλεγχο; Σ' αυτό το διαβολικά ανατριχιαστικό θρίλερ, κανένας και τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται.

Έξυπνο, δυνατό και συγκινητικό,
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ είναι ένα θρίλερ
που φέρνει στο μυαλό του αναγνώστη
τις καλύτερες στιγμές του Χίτσκοκ.

«Εξαιρετο δείγμα αφηγηματικής οικονομίας: κάθε λέξη, κάθε υπόνοια, κάθε λεπτομέρεια υπηρετεί το στόρι και τη λύση. Κι αυτό είναι πραγματικά σπάνιο».

Κυριάκος Αθανασιάδης, LIFO

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19320

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ